pärraſt ſuud kullutan? Kohhus wõtko ſind käſſile, ſiis ohhelik kaela ja wõlla!«

Reinowadder mõtles: Olleksin parremine koco jänud; kudda ſiit peaſen? Sago, mis ſaab: ehk leian mõrra põhjas auku, kuſt läbbi peaſen. Katſume õnne! Siis ütles ta kuñingale:

»Wäggew kuñingas, kõrgetſohki würſt! kui teie käſk mind ſurma mõistab, ſiis ollen ſurma wäärt. Agga, armoline iſſand! andke mulle nattoke aega asja ärraſelletada. Waenlaste walle keel on teid petnud, muido olleksite asja läbbi arwates parremat otſuſt leidnud. Teie wõtſite enne mittokord miño sõna ja nõuu kuulda, kuulge ka täña miño juttu. Kes tohhib teie armo ja miño wahhele oña niña pista? Nemad tullewad kaewama, kui mind kaugel teadwad; pange neid miñuga ſuud ſu wasto! — Pärraſt wõite kohhut mõista, kudda tahhate. Arwaſt ſeiſin teie meles, kui teie ello ja õnne pärraſt mõda maad ümber käiſin. Kuis olleksin julgend teie kotta astuda, kui mul middagi ſüüd inge teadawal olleks olnud? Seal olleksin ma pakko puggenud. Wai kas Ma-ilma kuld ja warra mind kindlaſt mõiſaſt ſeie olleks jõudnud petta? Mul ei olnud mingi ekſtuuſt, ſellepärraſt tullin kutſumata ſeie. Täddipoeg Martin läks miño aſſemel Kurreſare, ſellepärraſt wõiſin teie ette astuda. — Wai piſſoke ſilmateender koddojäñes miño peale luiskanud? Astugo mehhike ſeie, ſiin ma ſeiſan! Agga õlpſam ſelja tagga räkida, kui ſilma ees! Enne läbbikulamiſt

ei tohhita kohhut mõista. Mõllemad kawwalad kelmid — warres ja koddojäñes — on miño käeſt mõnda hääd ſanud. Tonaeile ommiko astus koddojäñes lahkelt terretades meie ukſe ette, olli wäſſinud ja pallus nattoke ſüa. Palluſin tedda tuppa astuda ja meiega ſuruſt wõtta. Perrenaine tõi leiba ja marju lauale, meil olli paastopääw. Kui wõeras kõhtu täitnud, astus miño norem poeokene laua jure ja käppas ühhe üllejänud leiwa korokeſe laualt. Sõbber koddojäñes andis poiſikeſele kõrwa lopſu, et werri ſuuſt ja niñaſt wälja purtſas. Seal ſaſſis miño wañem poeg äbbemata wõera tuttiſt kinni ja rapputas mehhikeſe kaſſokat. Miña ruttaſin taplejaid lahhutama, karristaſin poega, miks ta wõera kallale olli läinud, ja ſellega olli asji otſas. Leidis koddojäñes riuſt kahju: leppigo ſellega; ta olleks eñam malka ſanud, kui miña appi ei olleks läinud. Se on mulle nüüd täñuks, et kaebama tulleb. — Warrekſe luggu ſündis nõnda. Teña tulli ohkides miño jure, räkis: kudda naine ſure abluſega kiiska ſües lu kurko olli ajjanud ja ſelle kätte lõppenud. Kus ſe õnnetus juhtunud? jäi mulle teadmata. Ehk tappis rieldes iſſe oña naiſe ja püab ſüüd nüüd teiste peale tunnistada. Warrekſe tiwad ullatawad kõrgemale kui miño üppamine, kudda olleksin ma Terrawnokka kätte wõinud ſada?

Tahhab kedagi miño peale ſüüd tunnistada, ſe astugo ette ja tehko tunnismeeste ſu läbbi asja tõeks, kudda kohto ſeadus. Kellel tunnismehhi ei

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk. 11